

мого таки поета, що й на початку називає свої вірші „нікчемними“.

Куди важніша від оцих клясичних формально-наязвних акцесоріїв ідея твору. Вона виявляється в відношенню поета до Музи, такому, що живо пригадує старинних. Видна вона й у відношенню поета до слави. Вміраючи, думає, як і давній грек, передовсім про неї. Завдяки славі стається безсмертним, звідси слава цінна, свята, тому й за нею просить у Музи:

„Благослови мене, друже,
Славою святою!“

або про безсмертя:

„Через Лету... перенесем
І славу святую —
Безвічну, молодую...“

Тут слава скрізь — свята. Хоч є в вірші ще добавлена інша нотка („Або — цур їй, друже! І без неї обійдуся“), то вона не ламає основного тону. Навпаки, видається, що ця нотка зявилась тут виключно як наслідок формально-мистецьких вимог.

Такі ж типово клясичні погляди на життя, на смерть, на світ. В життю шукав Шевченко того, що й грецькі філософи: мудрости, або краще, софії. Шукав і знайшов, і в знайденому знайшов міру:

„І розуму таки набрались,
То й буде з нас!“

І світ для нього, як і для кожного грека — життєрадісний: „веселий, ясний та глибокий“.

Шевченко, як грек, сповнений вщерть кальокагатією, вмів жити, але й уміє вмерти. Лаштуючись „в далеку дорогу“, до Бога, глядить на смерть очима грецького філософа:

„... Ходімо спать,
Ходімо в хату спочивать...
Весела хата, щоб ти знала“.

Клясичний погляд на смерть тут об'єднаний в одне з християнським. В дальшому наближається Шевченко більш до першого. — Коли християнин хотів би якнайдовше, аж до останнього подиху життя на землі хвалити Бога, то старовинний грек волів умерти тоді, коли відходила сила, коли він переставав жити повновартним життям. Теж саме й у Шевченка:

„Поки вогонь не захолюнув,
Ходімо лучче до Харона“.

Чи ці думки про життя і смерть і славу не пригадують живо ідею неодного клясичного твору?

Як клясик об'єднав Шевченко у своїй творчості, зокрема в вірші „Чи не покинуть нам, небого“, все те найкраще, що дали Еллада й روما: поета, філософа й героя. В'яжеться з тим старозавітнє праведництво.

Знайшлось там місце для коханої України, знайшлось і для давньої мрії поета про хатину в гаю над Дніпром, про дружину. Замість над Дніпром повстане хата над Флегетоном, чи Стиксом, дружиною для поета стане Муза. А Україну так Шевченко любив, що без неї і на тому світі не зможе жити. Буде її згадувати, як і тут згадував, буде врешті про неї співати, як і тут співав:

Дніпро, Україну згадаєм,
Веселі селища в гаях;
Могили — гори на степах
І веселенько заспіваєм...

